

Voodoo voor de natuur in **BENIN**

Het toerisme staat in Benin nog in de kinderschoenen en het ecotoerisme al helemaal. Grote kans dus dat je dat paradijselijke strandje en die knusse lodge helemaal voor jezelf hebt.

door **Lieke Rijkx**

Op een druk kruispunt in Benins economische hoofdstad Cotonou prop ik mezelf in een *taxi brousse*, een taxi die zo veel mogelijk mensen, dieren en goederen tussen steden vervoert. Mijn gids Ignace Djossa en ik zijn passagiers nummer elf en twaalf. Als tijdens het instappen het matje op de vloer een stukje opzij schuift, kan ik door een gat in de bodem de weg zien. Iets onder mijn linkervoet wordt zo heet dat ik bang ben dat mijn schoen gaat smelten, maar de enige andere plek waar ik mijn voet neer zou kunnen zetten, is op de tenen van een medepassagier. Het is allemaal de moeite waard, want na twee uur hobbelen, waarvan het laatste halfuur achterop een brommer, komen we aan bij Ecolodge d'Avlo op een prachtig stuk strand. Er zijn nauwelijks mensen te zien. Het contrast met Cotonou kan niet groter zijn. De beheerder van de lodge springt uit zijn hangmat om met een machete een kokosnoot uit een palmboom te hakken. De kokosmelk is heerlijk verfrissend. Ik blijf de enige gast en voel me bevoorrecht. Mijn driedaagse tocht met Eco-Benin kan nu al niet meer stuk. Eco-Benin bestaat sinds 1999. Wie een reis boekt bij deze onafhankelijke organisatie die zich bezighoudt

met ontwikkelingswerk, krijgt een gids die overal mee naartoe gaat, maar die onderweg lokale gidsen inhuilt. Zo veel mogelijk mensen profiteren: vrouwen uit de buurt zorgen voor de maaltijden en hun mannen besturen de boot, taxibrommer of bus waarmee de toerist reist. Ook de materialen waaruit de lodges, gites of restaurants van Eco-Benin zijn opgetrokken, zijn zo veel mogelijk lokaal. Na de lunch leidt lokale gids Pierre ons rond in zijn dorp. Avlo, ingeklemd tussen de snelstromende rivier de Mono en de Atlantische Oceaan, lijkt op het eerste gezicht nauwelijks van het toerisme te profiteren. De meeste huizen zien er bouwvallig uit, met muren

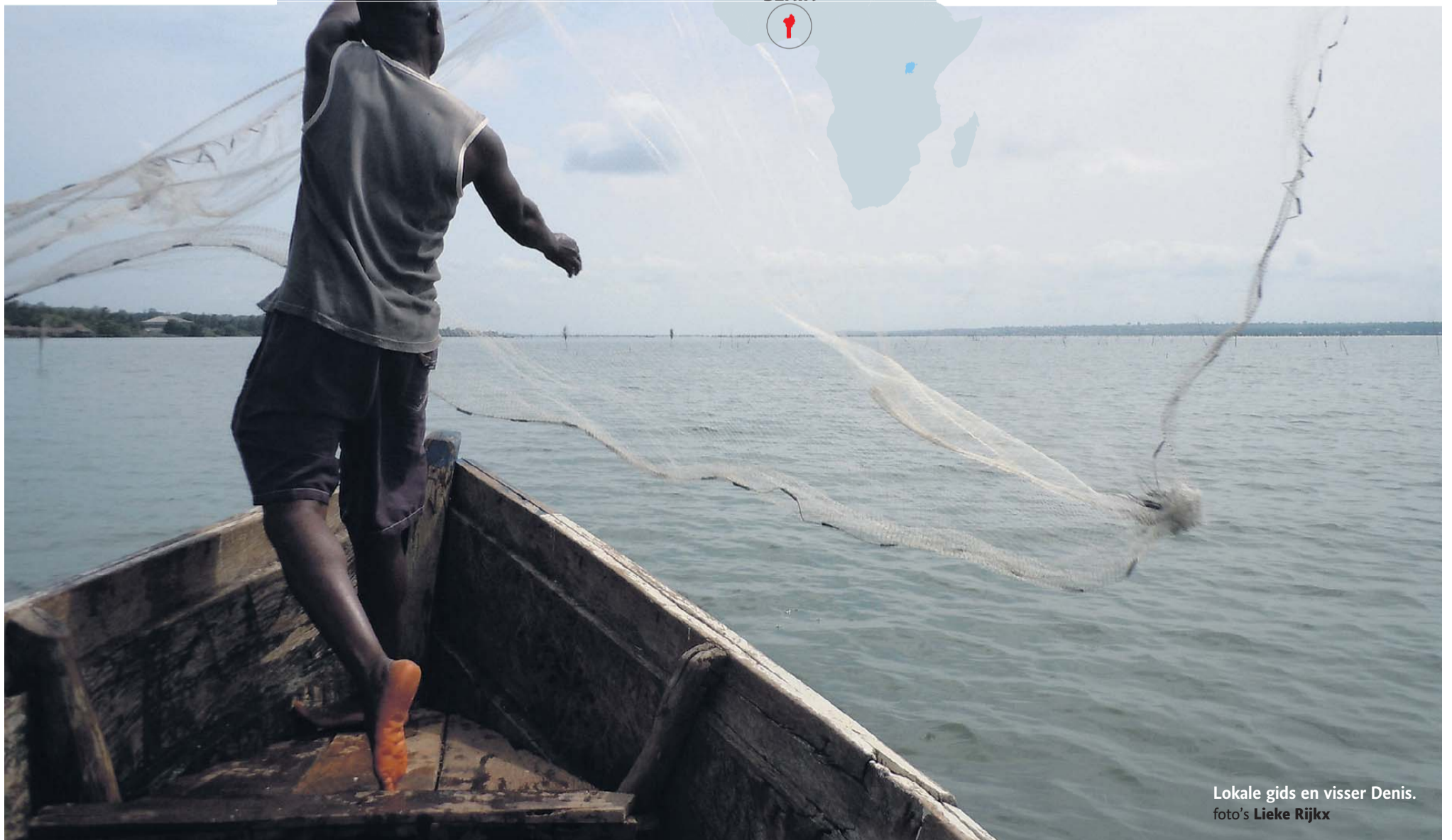
van afbrokkelend beton en daken van gedroogde palmladeren. De meeste kinderen dragen enkel een onderbroek. Ze schoppen tegen een bal gemaakt van plastic zakjes of helpen hun moeders met wasen. Ik probeer met hen te praten, maar de kinderen spreken nauwelijks Frans. Dat zal volgens Pierre snel veranderen als er meer toeristen komen. Ik voel me eerst een beetje ongemakkelijk om op deze plek de vakantieganger uit te hangen, maar dat gevoel verdwijnt als we langs het gezondheidscentrum van het dorp lopen. Voordat Eco-Benin hier neerstreek, moesten bewoners veel verder reizen om een dokter te zien.

Op dag twee, als we vroeg in de ochtend met Pierre naar La Bouche du Roi varen waar de rivier zich in de zee stort, vertelt hij honderduit over voodoo. Voodoo speelt een belangrijke rol in de natuurbescher-

ming. De mangroves die zo belangrijk zijn voor de biodiversiteit en tegen erosie, worden in Avlo en op diverse andere plaatsen in het zuiden van Benin beschermd door een natuurgod waardoor niemand het hout meer durft te kappen. Deze vorm van natuurbescherming werkt ook op het Ahémémeer, waar we 's middags naartoe gaan. Alle 45 dorpen aan het meer hebben hun eigen god die waakt over een stuk water begrensd met houten palen, waarbinnen de mensen niet mogen vissen. Dit zijn de kraamkamers van de vissen, krabben, slakken en schelpen die anders door overbevissing zouden uitsterven. Slechts één keer per jaar gaan enkele uitverkorenen de houten cirkels binnen voor een speciale offerceremonie. Gids en visser Denis is zo'n uitverkorene. Behalve over geesten, feeën en sirenes die in het meer leven, vertelt hij ons in zijn houten bootje alles over de verschillende manieren waarop wordt gevist. Hij voegt de daad bij het woord en met de hulp van Ignace vangt hij vier exemplaren. Ik mag het ook proberen en faal jammerlijk. Terwijl Denis de vissen terug naar de kant vaart, zwem ik naar de steiger van het groene, heuvelachtige stadje Possotomé. Op dag drie geeft Ignace een rondleiding door dat stadje op zoek naar geneeskrachtige planten. De gel van de aloë vera die hij op mijn verbrande schouders smeert, werkt direct. Bij andere krachten die Ignace aan bepaalde planten toekent, heb ik mijn bedenkingen. Zoals het kruid waarmee je kunt zorgen dat iemand verliefd op je wordt. Maar juist die andere blik waarmee in Benin naar de natuur gekeken wordt, maakt deze reis extra bijzonder.

BÉNIN

Lokale gids en visser Denis.
foto's Lieke Rijkx